

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLEE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 3 fr. per jaar.
" " " " " " " " 3 fr. per half jaar.
Een blad afzonderlyk. 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 "
De reclamen " " " " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 1° SEPTEMBER.

Algemeen wantrouwen tegen Keizer Napoleon.

Het schynt dat de wantrouw die men overal ten opzichte van den Keizer der Franschen betoont, hem zeer op het hert ligt, want hy kan geen brief, geene redevoering of aanspraak in het licht geven, zonder er van te gewagen en te beweerden dat dit mistrouwen onregtveerdig is.

Toen hy in maart 1859 den wetgegenden zittig opende, sprak hy van dit mistrouwen en zegde dat het onregtveerdig was; nogmaels kwam hy er op terug in zynen brief aen M. Fould. Nu onlangs schryvende aen M. de Persigny, vraegde hy, « in Gods naem, » dat lord Palmerston en zyne ambtgenooten dit onregtveerdig mistrouwen zouden laten varen hebben. Eindelyk, in zyne aanspraak zaterdag te Lyon gedaen, hernam hy hetzelfde liedeken, beweerende dat hy ongevoelig bleef aen die wantrouw en dat hy ze verachtte.

Wy verklaren niet goed die verklaringen overeen te kunnen brengen: als hy die wantrouw veracht, waarom vraegde hy, in Gods naem, nog geene maend geleden, dat lord Palmerston dezelve van kant zou gesteld hebben? Waerom zegde hy dat die wantrouw de zaken verwarde? Dat hangt aen een gelyk gekapt strooi, en wy vermoeden grootelyks Louis-Napoleon van nogmaels het woord te hebben gebruikt om zyn gedacht te verbergen.

Ten anderen, indien de fransche vorst zoo groote verachting heeft voor het algemeen wantrouwen, waarom houdt hy er zich zoo veel mede bezig? waarom komt hy er zoo dikwyls op terug?

Waerom? wy gaen het zeggen: omdat hy met spyt ziet dat zyne heerszuchtige plannen ontmaskerd zyn, dat hy niets meer kan uitzetten zonder de algemeene aendacht op zich te trekken, dat zyne woorden zelfs, die in den schyn strekken om de gemoederen gerust te stellen, een tegenstrydig uitwerksel hebben; dat wanneer hy by geval eens de waarheid zegt, men hem niet gelooft. Daerom is Napoleon zoo erg op de algemeene wantrouw; zyn hert is er vol van, en daerom spreekt hy er gedurig van.

DE REGTVEERDIGHEID

VAN KAREL-DEN-STOUTE.

(Vervolg en einde.)

Hier overstelpten de tranen Regina's woorden en bewusteloos zonk zy in de armen der krygers die haer ondersteunden.

Het bruinkleurig gezigt des hertogs was onbeweeglyk geworden, het scheen als of een gekleed metalen standbeeld op den troon gezeten was. Na een oogenblik stilzwygens ging zyn mond open:

— Ik heb u begrepen, Mevrouw, verdere uitlegging ware overbodig!... en werd uw echtgenoot in vryheid gesteld?
— Hy is in den zelfden nacht op het slot Rammekens geworg!

Regina's krachten waren uitgeput en zy viel lang uitgestrekt op den grond neder.

Een levendig rood straalde door de bronzen wangen van den Waeghals, zyne oogen schoten bliksemstralen, het schuim stond hem op den mond, hy beefde als een valzieke en met eene donderende stem gaf hy het volgende bevel:

— Dat men Rhinsault onmiddelyk gevangen neme en hem met klauwers beladen herwaerts geleide.

Een wapenknecht en tien trawanten verwyderden zich om dit hoog gebod ten uitvoer te brengen.

Karel-de-Stoute kwam van zynen troon, nam de deerniswaardige Regina in zyne armen en plaetste haer op eene der fluweelen zitbanken die de tent versierden.

— Heb slechts een oogenblik geduld. Mevrouw, zegde de hertog, binnen weinige stonden zult gy gewroken wezen.

— De vrack alleen, doorluchtige heer, antwoordde Regina, is eene geringe voldoening, zy laet geene vreugde achter zich, doch ik heb regt moeten vragen, ik had op het graf van mynen echtgenoot gezworen dat zyne dood niet

Die wantrouw maekt dat hy zich niet meer kan veroeren zonder dat men in gansch Europa *hola!* roept. Hoe goed ging het toch vroeger! « Het keizerryk is de vrede, zegde de fransche vorst te Bordeaux, en eenieder juichte toe. Eenigen tyd nadien verklaerde hy den oorlog aen Rusland. Die oorlog nogtans verwekte het mistrouwen niet waerover Napoleon zich beklaegt; maer zoohaest hy ruzie zocht tegen Oostenryk, en dat hy met de revolutionairen een verbond maekte, was het er mede gepast: men hield op hem eene wakende oog, en men betrouwde hem nog' zoo ver men hem zag. De aenhechting van Nissa en Savooijen toonde dat hy geenszins te betrouwen was, — en voortaan mag Napoleon al zeggen, schryven, doen zeggen en schryven wat hy wil om het openbaer vertrouwen weder te winnen, 't is alles boter aen de galg, hy zal hoegenaemd niet meer geloofd worden.

Zaterdag zegde hy nog: « Levert u dan met vertrouwen over aen de werken van den vrede... In Europa » geeft Frankryk de dryfkracht aen al de grootsche en » edelmoedige gedachten; » zeker is het voortaan dat die fransche dryfkracht magteloos blyven zal ten opzichte van het openbaer vertrouwen; want het vertrouwen is geene zaak die men oplegt; men moet ze verdienen, en Napoleon heeft tot vandaag niets anders gedaen dan gewerkt tot het vernietigen van dit vertrouwen.

Het staet hem vry te gelooven dat Frankryk er door niet verbastert; maer de daedzaken bewyzen het tegenstrydige: zyne handelwyze heeft een gevoelen opgewekt hetwelk eindelyk Frankryk gelyk zal stellen met de trouwlooze Grieken van eertyds.

Afschaffing van het barrier-regt. 260 1 Sept.

Het is reeds eenige maenden geleden dat men de aendacht des gouvernementes ingeroepen heeft op de noodzakelykheid van het barrier-regt af te schaffen, en die voorstel is overal allerbest onthaeld geworden. Na in de dagbladen behandeld te zyn geweest, is hy opgenomen geworden in de provinciale vergaderingen, die ook wenschen hebben geuit ten voordeele van het afschaffen der barrieren.

De hogere landbouwkundige raed heeft er zich ins-

ongestraft zou geblen zyn, en ik heb myn woord gehouden.

— De landvoogd moet u eerst uwe ontroofde eer terug geven en dan... is hy mynen man, hernam de hertog.

— Myne eer weergeven? vroeg al stammend de weduwe van Pieter Stalins; maer doorluchtige heer, gy wilt toch niet dat ik de vrouw van den heul myns echtgenoots worde?

— Laet my begaen, Mevrouw, ik verzeker dat gy te vreden zult wezen, bied geenen tegenstand aen hetgene ik zal bevelen en volg myne geboden.

— Ik neem nogtans de vryheid uwe doorluchtigheid te doen opmerken dat indien ik mogte veroordeeld worden om myn leven met dit van dien snoedaerd te verbinden, de zelfmoord waerschylyk myn eenigste toevlugt zou wezen.

— Wees bedaerd, Mevrouw, ik hoor voetstappen, het is denkelyk de gevangene die men herwaerts geleidt.

Het was inderdaed Rhinsault, met ketenen overladen, in het midden eener beide krygers en door een aantal nieuwsgierigen gevolgd, die voor de tent des hertogs aankwam.

Een officier ligte de damasten gordynen die voor den ingang der tent hingen, eerbiediglyk op en zegde op eenen nederigen toon:

— Het bevel uwer doorluchtigheid is volbragt, de landvoogd is aengehouden.

— Breng hem hier, antwoordde Karel en zyne gelaetstrekken herkrepen die sombere uitdrukking welke voor eenen oogenblik zyn gezicht verlaten had.

Rhinsault werd als het ware voor den troon van Karel gelaet, de vrees had eenen zoo sterken indruk op hem gemaekt, dat zyne beenen zwaer als lood, zyn ligchaem niet konden dragen. Aen alle de laffe schelmen gelyk, beefde hy als een kind, en door de tranen die hem van de wangen liepen, hoopte hy het medelyden des hertogs gaende te maken.

— Hoe is uw naam? vroeg zeer barsch de hertog.

— Jtbald Rhinsault, antwoordde de gevangene.

— Uwe betrekking?

gelyks mede bezig gehouden, en zyne beslissing is gelyk-vormig geweest met de reeds uitgebragte wenschen.

Eindelyk men heeft aengekondigd dat het gouvernement, door de eenparigheid dezer reklamatien aengepord, voorgenomen had aen dezelve regt te doen, en dat de Troonrede van den aenstaenden zittig er van gewag zal maken.

Wy zagen volgaerne dit gezegde bewaerheden; want niemand kan de moeijelykheden ontkennen welke voortkomen uit den ontvangst van het barrier regt. De barrieren zyn eene hinderpael gebragt zoowel aen den landbouw als aen een koophandel en de nyverheid die buiten de stad gedaen worden.

Het barrier-regt is eene bezwarende belasting; het verhindert den vryen omgang, en wordt byna geheel betaeld door eene zekere klas van burgers. Het is ook bezwarende door zyne ontvangst-kosten, die beloopten tot 20 ten honderd der ontvangsten en die verkwest worden zonder nut gelyk zonder profyt voor het gemeene best.

Dit regt is daerenboven tergende, want dat de landbouwer geladen of ongeladen met zynen wagen de barrier voorby trekt, hy moet betalen.

Het is besonderlyk de landbouw die het grootste deel van den ontvangst der barrieren opbrengt, en het ware maer al te regtveerdig dat men hem verlost van eenen hinderpael, die meer hatelyk is dan degene welke eertyds de stedelyke oktrooijen medebragten.

Men leest in de *Indépendance*:

« Eenige duitsche bladen nemen het verblyf onzes Konings te Wiesbaden te baet om zich aen allerhande bemerkingen over te leveren nopens gewaende byeenkomsten van Z. M. met duitsche vorsten. Deze bladen willen beter ingelicht zyn dan zy het inderdaed wezen. Wy denken te weten, wat ons betreft, dat de uitstap van Z. M. naer Wiesbaden, uitstap welke de Koning alle jaren doet, niet meer dit dan de vorige jaren, en onder geen opzigt, het doel heeft dat de tolken der duitsche drukpers, die deze geruchten verspreiden, er aen toegekend hebben. »

— Gouverneur der provintie Zeeland.
— Herkent gy die vrouw? vervolgde Karel, terwyl hy met den vinger op Regina wees.

— Helas ja! doorluchtige heer, myne overgroote liefde tot haer heeft my eene misschien strafweerdige daed doen begaen, doch ik ben tot alle boeting bereid.

— Eene misschien strafweerdige daed? tot alle boeting bereid? Welk eene taal is dat? Weet dat indien gy niet tot alle boeting bereid zyt, ik uitmuntende middelen aen de hand heb om u bereid te maken. Antwoord slechts op myne vragen en verder niets... Waer is thans den braven Pieter Stalins, dien gy onwettiglyk hebt doen aenhouden?

— Doorluchtige heer...

— Spreek dan.

— Genadige heer...

— Welnu indien gy het niet weet dan zal ik het u verhalen... en met eene donderende stem en op eenen hollen toon riep de hertog den landvoogd de volgende woorden traegzaam toe: Pieter Stalins is op uw bevel in het slot Rammekens geworg!

— Ach heer! genade, genade! riep de laffe landvoogd, terwyl hy op zyne knien voor de voeten van Karel nederviel.

— Zoo gy bekent het? Gy hebt dan nog eene tweede rekening met deze vrouw, met de weduwe van Pieter Stalins, daerom zult gy op staenden voet met haer in huwelyk treden.

— Hoog edele heer! gilde Regina, die door deze onverwachte uitspraak geschokt in bezwyming viel.

— Stille, Mevrouw! hernam de hertog en zich tot den officier wendende, zegde hy: ondoet Jtbald Rhinsault van zyne klauwers en zend spoedig eenen geestelyken halen.

Eene wilde vreugd stond op het gelaet des landvoogds te lezen; hy had de ontkenning zoo voordeelig niet verwacht; ook zoodra hy van zyne ketenen ontslagen was en dat Karel hem gebood eenen akt door welken hy al zyne goederen aen Regina schonk, op te maken, aerselde hy niet het minste,